

DANI PETTREYOVÁ

STRÁŽCOVIA POBREŽIA KNIHA PRVÁ

VRAŽEDNÝ PRÍLIV

i527.net
vydavateľstvo

VRAŽEDNÝ PRÍLIV

STRÁŽCOVIA POBREŽIA KNIHA PRVÁ

VRAŽEDNÝ PRÍLIV

DANI PETTREYOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

Copyright © 2019 by Dani Pettrey

Originally published in English under the title *The Killing Tide*
by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia, Slovenský ekumenický preklad*.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-41-6

Venujem Karen

Ďakujem za tvoj bystrý zrak,
za to, že pomáhaš mojim príbehom zažiť,
a najmä vďaka, že si mojou požehnanou priateľkou
po všetky tie roky.
Je radosť pracovať s tebou.

Takže takýmto spôsobom zomrie...

JEDEN

WRIGHTSTVILLE BEACH, SEVERNÁ KAROLÍNA

Finnovi akoby v ramene vzbĺkol oheň a plazil sa ďalej dolu celou končatinou. Bojoval s takmer trojmetrovými vlnami, usilujúc sa dostať ženu do hompálajúceho sa koša a následne hore do helikoptéry pobrežnej stráže.

Plával smerom dozadu. Zatínajúc zuby ju z posledných síl pravou rukou držal okolo pása. „Už sme takmer tam,“ zareval, prehlušiac hluk narážajúcich vlń.

Zvíjala sa a metala, ťahajúc sa dopredu. „Stan!“ vzlykla, natahujúc sa za potápajúcim sa člnom, z ktorého ju pred chvíľou vytiahol.

„Nehýbte sa, aby som vás mohol dostať do bezpečia. Potom sa vrátim po vášho manžela. Všetko dobre dopadne.“ Ignorujúc bodavú bolesť v ramene zosilnil zovretie okolo jej drieku.

Svetlo pohltila tma. Búrka sa blížila rýchlejšie, než sa očakávalo. Tím bude trvať na tom, aby už išli, ale on nemal v pláne odísť bez jej manžela.

Objavil v sebe silu, v ktorú už ani nedúfal, a podarilo sa mu prevaliť ženu do záchranného koša. Po líkach jej prúdom tiekli slzy. Spenené vlny jej ich však so šplechotom vzápätí zmyli z tváre. Držiac sa okraja koša ju Finn pripútal popruhmi, pričom klipsne ho nepríjemne bodali do prstov. Keď sedela bezpečne

pripútaná, spojil bolesťou pulzujúci palec s ukazovákcom do krúžku na znamenie a Tony ju začal vyťahovať hore.

Nárazové vetry lomcovali košom visiacim vo vzduchu.

Pane Bože, prosím, nech ju bezpečne vyťahnu hore.

„Musíme ísť!“ zakričal Tony smerom dole. „Blíži sa búrka.“

„Daj mi tri minúty.“ *Prosím.* Ešte nikdy nikoho nenechal napospas.

Vyťahujúc kôš na palubu Tony zakričal na pilota a potom opäť obrátil pohľad k Finnovi. „Musíš to dať za dve.“

Finn vyštartoval k potápajúcemu sa člnu, zatiaľ čo Tony posielal záchranný kôš naspäť dolu. Nedostatočné Finnove zábery pod vodou vynahrádzal vietor fúkajúci v smere jeho cieľa. *Ešte jedného, Bože.* Modlil sa v duchu. *Dovoľ mi zachrániť ešte jedného.*

Zahmlil sa mu zrak a nič nevidel. Právě rameno odmietlo poslušnosť a nedokázal ním otočiť. Vari sa mu v ramene poškodila rotátorová manžeta?

Čas sa krátil, začal zaberat' iba ľavou rukou, no sotva sa hýbal vpred.

Muž podľa slov jeho manželky uviazol v podpalubí, ľavú nohu mal zlomenú a zavalili ho úlomky zo zničeného člna. Jeho žena sa ho snažila odtiaľ dostať, ale nevládala ho vytiahnuť.

Ľavá strana lode sa po šľahnutí ďalšej vlny takmer úplne ponorila pod hladinu. Musel plávať ešte rýchlejšie, silnejšie zaberat'... nevšiat' si tú bolesť.

Svišťanie rotujúcich čepelí vrtuľníka vo vzduchu nebolo takmer počuť. Prehlušoval ho rozbúrený oceán. Helikoptéra vzlietla vyššie ponad burácajúce vlny a visiaci kôš sa hojdal nad nepokojnou hladinou mora.

* Šlachy ramenných svalov splyývajú do jedného celku okolo hlavice ramennej kosti – po splynutí tvoria rotátorovú manžetu.

Vyvalila sa naňho prudká vlna a stiahla ho pod hladinu. Len čo sa dostal nad vodu a nadýchol sa, zavalila ho ďalšia. Keď sa opäť vynoril, pred jeho očami sa čln vzdialený iba pár metrov od neho potopil.

Prenikavý výkrik manželky, čo stratila manžela, sa rozľahol ponad neúprosne burácajúce more.

Tony zdvihol kôš hore a poslal mu dole lano.

„Nie!“ zreval Finn a neveriacky potriasol hlavou. Nikdy predtým nikoho nenechal umrieť.

„Nie je čas,“ trval na svojom Tony, „alebo chceš, aby sme tu všetci pomreli?“

Akoby sa v ňom niečo zlomilo. Zapol si popruhy a vzniesol sa nad rozbúrené more.

DVA

RALEIGH, SEVERNÁ KAROLÍNA

Gabby Rowleyová prechádzala autom cez takmer vyľudnené cesty v centre mesta. Banket spojený s udeľovaním novinárskych ocenení podľa slov jej šéfa znamenal pre denník *Raleigh Gazette* úspech. Nedal sa však porovnať s novinárskymi gala večierkami, ktoré navštevovala predtým, než jej Asim Noren zničil kariéru v medzinárodnej žurnalistike a takmer ju i pripravil o život.

Uprela pohľad na trblietavé mesačné svetlo ožarujúce trofej z nepravého krištálu. Získala ju za novinársku prácu, za reportáž, v ktorej odhalila drogového baróna Xaviera Fuentesu.

Pri spomienke na posledné stretnutie s ním ju striaslo. Nezaбудla, ako sa do nej vpíjali tie jeho tmavé oči.

Od ľaku podskočila, keď jej odrazu zazvonil telefón. Bluetooth jej signalizoval, že volá Noah.

Uľahčene si vydýchla a prijala hovor. „Čauko, bráško.“

„Ahoj, malička.“

Pozrela na hodiny. 23.03. „Voláš neskôr ako zvyčajne. Stalo sa niečo?“ Pri jeho druhu práce si človek nikdy nemohol byť ničím istý.

„Nič sa nestalo. Len som ťa chcel skontrolovať.“

Od Fuentesovho zatknutia a skonfiškovania kokaínu v hodnote niekoľkých miliónov dolárov sa ochranárska stránka osobnosti jej brata ešte zvýraznila.

„Ako sa má mama?“

„Dobre. Občas sa cíti trochu osamelo, ale väčšinu času má čo robiť s deťmi.“

Ich sestra Kenzie mala syna Owena a dcéru Fionu. Tí im do života priniesli veľa radosti, najmä po tom, ako sa po náhlejši smrti Gabbinho, Noahovho a Kenzinho otca tri mesiace nato narodil Owen. Fiona volala deda láskyplne Poppy.

Spomalila, aby sa uistila, či môže zabočiť doprava. Strieborné auto za ňou zatrúbilo.

„Si v aute? Počul som trúbenie,“ spýtal sa Noah.

„Hej, akurát idem domov z udeľovania cien,“ vysvetlila mu, odbočujúc doprava. Predbehol ju strieborný sedan a zmizol v tme.

„Ako to šlo?“ zaujímal sa Noah.

„V pohode. Čo máš nové ty?“ zastavila pred semaforom. Červené svetlo sa jej odrážalo na prednom skle a vrhalo na prístrojovú dosku tieň v tvare obráteného písmena *L*.

„Práve dokončujem nejaké papiere. Zajtra sa začínajú hry.“

Každoročne sa konali hry, v ktorých si vyšetrovací tím pobrežnej hliadky meral svoje sily a vytrvalosť s tímom NCIS* z vojenského kempu *Camp Lejeune*. Išlo hlavne o zábavu. „Dáte im na frak?“

Keď mu položila tú otázku, odrazu ju prepadol zvláštny nepokoj. Prečo ešte stále nenaskočila zelená?

Obzrela sa dookola a vôbec nevnímala, čo jej Noah odpovedal. V nedeľu zostali všetky budovy v priemyselnej štvrti tmavé a neosvietené. Jej pocit osamotenosti ešte zosilnel, aj napriek tomu, že telefonovala s bratom.

Klopajúc si dvojcentimetrovým opätkom rátala sekundy, počas ktorých okolo neprešlo ani jedno auto, no na semafore stále svietila červená.

* Naval Criminal Investigative Service – Námorný kriminálny vyšetrovací úrad

„Gab? Deje sa niečo?“

„Ale nič, prepáč, len čakám, kedy naskočí zelená.“ A tiež na to, kedy z nej vyprchá ten pocit stiesnenosti. Necítila sa tak od tej udalosti v Južnom Sudáne.

Zozadu sa ozval prenikavý rachot motorky. Svetlá sa odrazili od jej spätných zrkadiel, keď motocykel značky Triumph začal spomaľovať a zastavil vedľa nej. Úľava, že tu už nie je sama, sa pominula, len čo sa pozrela vedľa na čiernu motorku.

Jazdec sa k nej priblížil a zdvihol ruku... *Naozaj v nej mal...?*

Vystrelil a ona sa len zázrakom stihla hodiť na miesto spolujazdca a vyhnúť sa strele, ktorá jej rozbila okno.

„Gabby!“ skríkol Noah.

Zohla sa čo najnižšie a rukami si chránila hlavu pred spráskou rozbitého skla.

Modliac sa o svoj život vytiahla sa von cez dvere spolujazdca. Rukami i kolenami narazila na tvrdý chodník.

Snažila sa plaziť smerom k uličke, no trhlo ju späť. Keď sa otočila, srdce jej splašene bilo. Zistila, že lem šiat sa jej zacvikol do dverí. Rýchlym šklbnutím látky posiatej flitrami sa vyslobodila.

„Gabby!“ začula, ako Noah kričí.

Nemohla si však dovoliť vyzradiť svoju pozíciu, tak zostala ticho. Po chrbte sa jej lial pot.

Na chodníku začula ťažké kroky.

Išiel si po ňu.

Zhlboka sa poriadne nadýchla, odkopla topánky z nôh, rýchlo sa pomodlila a vyštartovala k uličke.

Znova sa ozvali výstrely. Jedna guľka trafila kontajner na odpadky naľavo od nej. Schovala sa zaň. Srdce jej búšilo ostrošesť. Ruky mala od chodníka do krvi doškriabané. Ignorujúc tú bolesť sa skrčila do kľbka a modlila sa.

Kroky sa približovali.

V očiach ju zaštipali slzy. S ďalším hlbokým nádychom sa rozbehla k inému smetiaku. Guľka presvišťala okolo nej a s ostrým

zaškrípaním sa odrazila od kontajnera. Oprela sa chrbtom o studený kov. Vo vzduchu sa niesol nepríjemný zápach odpadkov. Na jazyku cítila ich nepríjemnú pachuť.

Premáhajúc sa zadržala dáviaci reflex a skúmala uličku, kadiaľ by mohla ujsť. Na jej konci zbadala tlmené svetlo. *Hotel Renesancia*. Ak by sa jej tam podarilo dostať, zachránila by sa.

Už bol takmer pri nej. Počula jeho kroky. Pustila sa do zbesilého úteku. Svaly ju začali páliť. Dostala sa až k ceste, kde ju oslepili svetlá auta.

Čo ak má ten chlap komplica?

Auto so škripotom zabrzdilo.

„Čo ste sa – pomiatli?“ zakričal šofér cez otvorené okno.

Keď auto vyštartovalo preč, rozbehla sa. Odmietala sa otočiť a pozrieť sa za seba. Náhlila sa dopredu tak rýchlo, ako to na roztrasených nohách dokázala. Ďalšia guľka jej prefrčala okolo pravého ucha a rozbila sklo na prednej strane hotela. Vrútila sa do otáčavých dverí a takmer sa zvalila v hotelovom vestibule.

Recepčný zodvihol hotelový telefón a zreval doň „Ochranka!“, potom sa ponáhlal k nej. „Slečna, je vám niečo?“ Potom upriamil pohľad na dvere. Aj ona sa obzrela, modliac sa, aby jej *takmer* vrah nemal odvahu vojsť sem. Vďaka bohu, nemal.

Udychčaná a trasúc sa od vlhkého studeného potu sa zrútila do náručia hotelového zamestnanca.

TRI

WRIGHTSVILLE BEACH, SEVERNÁ KAROLÍNA

Finn Walker sa prebudil z nočnej mory. Aspoň tak nazval tieto jeho sny psychológ, ku ktorému ho donútil ísť zamestnávateľ. Naposledy pracoval v úlohe záchranára plavčíka presne pred šiestimi rokmi, čo bolo zároveň prvý a poslednýkrát, keď v službe niekoho nezachránil.

Otočil sa v posteli na druhý bok a zasvietil si nočnú lampu.

Oblohu preťal blesk a hneď nato zaburácal hrom.

Do okna sa oprel ostrý vietor, až na ňom zarachotila roleta.

Postavil sa a natiahol si boľavé rameno. Robil to vždy, keď pršalo.

Vydýchol si. Cítil vďačnosť, že môže naďalej plávať a surfovať. Poškodené šlachy v ramene mu však viac nedovoľovali robiť také dlhé zábery, ktoré sú u plaveckého záchranára potrebné. Ak by to aj dokázal, už by sa k tej práci nebol vrátil. Nie po tom, čo sa mu nepodarilo zachrániť toho človeka a pripravil tak rodinu o otca.

Chytil sa za koreň nosa. To, že sa mu práve vtedy potrhali šlachy tvoriace v ramene rotátorovú manžetu, bola hlúpa zhoda okolností.

Vzal z komody spoločice plnú fľašu a doprial si poriadne dlhý dúšok vody izbovej teploty.

Opierajúc sa o skrinku z borovicového dreva vypil fľašu až do dna. Vždy počas búrky mu do ramena vystreľovala bolesť a máтали ho nočné mory. Akoby to bola neustála pripomienka jeho zlyhania i toho, ako ho Boh nechal v šticu.

ŠTYRI

RALEIGH, SEVERNÁ KAROLÍNA

Gabby sa poďakovala dôstojníkovi Jensenovi, ktorý ju odviezol z *Hotela Renesancia* na šestnásty policajný okrskok nachádzajúci sa necelé dva kilometre od miesta, kde sa ju útočník pokúšal zabiť. Jej auto bolo pojazdné, ale celá karoséria bola zničená. Potrebovala kompletnú opravu.

Usadil ju a odišiel jej vziať šálku kávy. Stále na sebe cítila nepríjemný studený pot. Dlhé večerné šaty s flitrami sa jej lepili na spotenú pokožku, nohy sa jej chveli a celá sa triasla od zimy.

Do rušnej policajnej stanice sa nečakane vrátil jej šéf Lawrence King. Šľahal pohľadom po celom úrade, až kým mu zrak nepadol na ňu. Ešte stále mal na sebe smoking. Kravatu mal uvoľnenú, košeľu zhora porozopínanú. Predieral sa davom ľudí smerom k nej.

„Ako sa cítiš?“ spýtal sa a kľakol si vedľa stoličky, kde sedela.

Utržila zopár škrabancov a menších rán, inak sa cítila fyzicky v poriadku. No *psychicky*...

V priebehu necelého roka to bolo druhýkrát, čo na ňu niekto mieril zbraňou. Lenže tentoraz aj stlačil spúšť.

Skôr než stihla odpovedať, vrátil sa dôstojník Jensen s kávou a so svetlosivou dekou s čiernym nápisom RPD*. Keď

* skratka RALEIGH POLICE DEPARTMENT – policajné oddelenie mesta Raleigh

sa Lawrence postavil a prehodil jej ju okolo pliec, zacítila silný zápach lacného pracieho prášku. Nie úplne najjemnejší materiál ju trošku škriabal na pokožke. Skôr než si Lawrence sadol na stoličku vedľa nej, upokojujúco jej stisol rameno. Vždy sa správval ako prehnane starostlivý otec, no teraz nepochybovala o tom, že jeho obavy sú na mieste.

„Máte nejaké tušenie, kto bol ten útočník?“ spýtal sa jej dôstojník.

„Nie,“ pokrútila hlavou. „Celý čas mal na hlave prilbu.“

„Mne nič napadlo,“ ozval sa Lawrence.

Policajtovi sa od prekvapenia rozšírili oči. „A to?“

„Gabby je investigatívna novinárka a jej reportáž o Xavierovi Fuentesovi viedla k obrovskej drogovej razii. Národná protidrogová jednotka vďaka nej skonfiškovala kokaín v hodnote tridsať miliónov dolárov.“

Dôstojník tleskol rukami. „To preto ste sa mi zdali taká povedomá. Videl som vás v správach na Kanáli 9. Skvelá reportáž.“

„Vďaka.“ Založila si vlhký pramienok vlasov za ucho. Kedy sa už prestane potiť a zároveň triasť od zimy?

„Takže s najväčšou pravdepodobnosťou ide o niekoho z Fuentesových ľudí.“ Dôstojník Jensen si povzdychol. „Nanešťastie nebudeme môcť nijako dokázať prepojenie s Fuentesom. Aj keď nájdeme toho strelca.“ Pošúchal si krk zozadu. „Tak sa teraz sústreďme naňho. Vedeli by ste mi ho opísať? Výška, váha, stavba tela?“

„Povedala by som, že mal okolo stoosemdesiat centimetrov, možno trošku menej. Priemerná postava a veľmi rýchla chôdza.“

„To nám pomôže.“ Vyťukával jej odpovede do klávesnice a za každým riadkom ťukol na klávesu ENTER. „Pamätáte si na typ motorky a prilby, ktorú mal? Vedeli by ste mi ich aj opísať?“

„Bol to čierny Triumph a pretekárska prilba značky AGV.“

Dôstojníkovi Jensenovi od prekvapenia vyskočilo obočie do výšky.

„Kolega môjho brata vlastní modrý Triumph a podobnú pretekársku prilbu. Lahko sa rozoznajú, pretože vzadu majú výrazný spojler.“

„Výborne, prezrieme všetky nahrávky z priemyselných kamier v danej oblasti a podľa typu a modelu motocykla začneme hľadať v našej databáze. Dúfajme, že sa nám ho podarí nájsť, avšak pochybujem, že číslo na poznávacej značke mal platné.“

Zazvonil mu telefón. „Ospravedlňte ma,“ povedal, postavil sa a odišiel vybaviť hovor.

Lawrence neveriacky potriasol hlavou. „Ja som ti vravel, že si teraz v ohrození.“

Nedovolí predsa takým mužom, ako je Fuentes a jeho hrdlo-rezi, aby ju odstrašili od vykonávania svojho povolania. „Lawrence, je to predsa moja práca.“

Skôr než stihol jeden z nich znova prehovoriť, Jensen sa vrátil k svojmu stolu. „Hovoril som s kriminálnym vyšetrovateľom. Bol na mieste činu. Zo smetiakov z bočnej uličky vytiahli za hrsť projektilov. Ide o náboje kalibru .45.“ Potiahol nosom a povedal. „Mali ste obrovské šťastie, že ste to prežili. Mám zavolať federálov? To sa teda čudujem, prečo ešte nie ste v programe na ochranu svedkov.“

„Odmietla to,“ ozval sa Lawrence a zabodol do nej pohľad.

„Prečo?“ zamračené čelo dôstojníka Jensena pripomínalo písmeno V.

„Odmietla dať protidrogovému informácie, ktoré od nej chceli.“

„Už som ti to povedala. Neprežrádzam svoje zdroje. Sľúbila som mu anonymitu a svoje sľuby dodržiavam.“

Lawrence si prekrížil ruky na hrudi. „Táto ženská je fakt nemožná.“ Zatriasol hlavou a opäť sa pozrel na Gabby. „Aspoň vypadni z mesta. Noah povedal, že si po teba príde.“

Brat jej to už vravel, keď mu volala ešte cestou na stanicu, ale nesúhlasila s tým. Očividne to on vnukol Lawrencovi túto myšlienku. „Neutečiem domov. Nebudem riskovať bezpečie svojej rodiny.“

„Tvoj brat je predsa agentom Vyšetrovacieho úradu pobrežnej stráže. Spolu so svojím tímom ťa dokáže ochrániť.“

Predstavila si prítiažlivú, ale bolesťou naplnenú tvár Finna Walkera. Nebola si istá, čo má považovať za väčšiu pochabosť – ohrozenie života, ak tu ostane, alebo srdca, ak pôjde.

Po vyše dvoch hodinách otázok a papierovačiek ich dôstojník Jensen sprevádzal do redakcie denníka *Raleigh Gazette*. Gabbino auto zostalo dočasne zadržané na policajnej stanici.

Lawrence trval na tom, že doma už nie je v bezpečí a v *Gazette* majú ochranku, ktorá dohliada na celú budovu.

Dôstojník ich odprevadil dnu a neodišiel skôr, než zamkli dvere a zapli alarm. Po zvyšok noci zostal vonku pred budovou. Našťastie v kancelárii mala základné nevyhnutnosti – oblečenie na cvičenie, keďže navštevovala telocvičňu v budove, a takisto náhradné oblečenie pre prípady, keby na seba niečo vyliala, čo sa stávalo pomerne často, hygienické potreby a extra kabelku navyše. Odišla sa prezliecť na toaletu. Zvliekla zo seba dotrhané vlhké večerné šaty a obliekla si sivé legíny na jogu, vínovočervené tričko a obľúbené čierne TOMS-ky*.

Keď sa vrátila, Lawrence jej pokynul smerom ku gauču vo svojej kancelárii. „Vyspi sa.“ Podal jej prikrývku a vankúš, ktoré používal, keď pracoval dlho do noci. Nečudo, že tento päťdesiatpäťročný chlap nemal manželku. Doslova sa oženil so svojou prácou. „Budem ešte na niečom robiť. Sadnem si na Joeovo miesto.“

* Americká značka obuvi, ktorú založil Američan Blake Mycoskie. Spoločnosť TOMS sa výrazne orientuje na charitatívnu pomoc rozvojovým krajinám a do predaja zaviedla produkt nazvaný „One to one“ – „jeden za jeden“ – pri kúpe jedného páru kupujúci takto daruje pár topánok dieťaťu z takejto krajiny. Vďaka tomuto ušľachtilému poslaniu sa spoločnosť rýchlo preslávila a stala sa fenoménom.

„Aj ty potrebuješ oddych,“ povedala a zastala na mieste. Určite sa jej nepodarí len tak zaspať. Nervy mala napäté ako struna.

„Som v pohode, mám toho ešte veľa na práci. Pomôžeme polícii identifikovať toho strelca, nech je to ktokoľvek. Zavolám zopár ľuďom, čo mi dlžia protislužbu.“

//////////

Niečia ruka zatriasla Gabby za rameno a vytrhla ju zo spánku. Rozlepila oči a zažmurila do tmy.

„Preber sa, spachtoška.“

Noah? Posadila sa a pretrela si suché oči. Niekde sa jej zasekli kontaktné šošovky. Zažmurkala, snažiac sa ich zvlhčiť, ale bezvýsledne. „Čo tu robíš?“

„Beriem ťa domov.“

„Čože...?“

„Hovoril som s Lawrenceom a obaja sme sa na tom zhodli. Ak nie si ochotná prezradiť svoj zdroj, čo rešpektujem, musíš odísť do Wilmingtonu. Budeš pod ochranou môjho tímu. Pri nás budeš v bezpečí.“

„Čo ak Fuentes príde na to, kde som, a pošle ďalšieho zabijaka?“

„Ak zostaneš v Raleigh, určite ťa nájde.“

„Nechcem riskovať, že tým ohrozím mamu, Kenzie a deti.“

„Sme tvoja rodina. Dovoľ nám ochrániť ťa.“

„Neviem.“ Zmenila polohu a položila bosé nohy na hrubý koberec.

„Nemáš na výber,“ ozval sa Lawrence od dverí. Fluoreskujúce svetlo ožarovalo jeho vysokú postavu.

„Prečo by som nemala?“

Strčil si ruky do vreciek nohavíc. „Ak nepôjdeš, vyrazím ťa.“

Zasmiala sa. „To nemyslíš vážne.“

„Smrteľne,“ povedal s vážnym výrazom na tvári.